

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Štefana Michálíka a sudcov JUDr. Gabriely Šimonovej, JUDr. Martina Piovarstyho, JUDr. Daniela Hudáka, a JUDr. Viliama Dohňanského na neverejnom zasadnutí 10. decembra 2014 v Bratislave, v trestnej veci obvineného **D. B.**, vedenej na vedenej na Špecializovanom trestnom súde v Pezinku pod sp. zn. PK 1 T 49/2010, prejednal dovolanie, ktoré podal obvinený **D. B.**, zastúpený JUDr. M. M., PhD., advokátom v B.B., proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 11. apríla 2013, sp. zn. 5 To 5/2013, a takto

r o z h o d o l :

Podľa § 382 písm. c) Tr. por. sa dovolanie obvineného **D. B.** **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

Rozsudkom Špecializovaného trestného súdu v Pezinku z 8. novembra 2010, sp. zn. PK 1 T 49/2010, bol obvinený **D. B.** uznaný za vinného z trestného činu sprenevery podľa § 248 ods. 1, ods. 5 zákona č. 140/1961 Zb. v znení neskorších predpisov (ďalej len „Tr. zák.“) na tom skutkovom základe, že

sledujúc cieľ odčerpať majetok spoločnosti XY, s. r. o., so sídlom B., D. č. X., IČO: X., sústredený na bežnom účte č. X. vedenom v T.B., a. s., pobočka B., M. ulica, postupoval tým spôsobom, že 5. marca 2002 využívajúc plnú moc splnomocniteľa V. F. z 25. januára 2002, ktorá ho oprávňovala popri inom aj na zastupovanie spoločnosti XY, s. r. o., vo všetkých veciach, zriadil v pobočke T.B., a. s., v B. na M. ulici neobmedzené dispozičné právo k označenému účtu pre Ľ. V., s ktorým kontakt mu sprostredkoval P. G., a následne prostredníctvom Ľ. V., ktorému nebol známy účel zriadenia dispozičného práva ani právny dôvod nasledujúcej bankovej operácie, 6. marca 2002 uskutočnil z účtu č. X. bezhotovostný prevod sumy 5 600 000 Sk na bežný účet spoločnosti S., s. r. o., so

sídlom Ž., J. V. č. 11, IČO: X., č. X. vedený vo VÚB, a. s., pobočka B.- mesto, expozitúra D., ul. Sch. T., ktorý deklaroval ako úhradu za služby dodávateľa – spoločnosti S., s. r. o., vediač, že služby nemajú byť nikdy poskytnuté, pričom 12. marca 2002 Ľ. V. ako formálny konateľ spoločnosti S., s. r. o., na pokyn sprostredkovateľa P. G. prevedenú sumu 5 600 000 Sk v expozitúre VÚB, a. s., D., vybral z účtu č. X. a odovzdal P. G., čím takto svojím konaním D. B. spôsobil poškodenej organizácii XY, s. r. o., škodu vo výške 5 600 000 Sk (185 885,946 Eur).

Za tento trestný čin uložil Špecializovaný trestný súd v Pezinku obvinenému D. B. podľa § 248 ods. 5 Tr. zák. trest odňatia slobody vo výmere 5 (päť) rokov, na výkon ktorého bol podľa § 39a ods. 3 Tr. zák. zaradený do I. (prvej) nápravno výchovnej skupiny.

Zároveň mu podľa § 228 ods. 1 Tr. por. účinného do 1. januára 2006 uložil povinnosť nahradiť poškodenej strane, a to XY, s. r. o., v konkurze, Bratislava, D. č. 4, škodu vo výške 185 885,946 Eur (5 600 000 Sk).

Rozsudok prvostupňového súdu nadobudol právoplatnosť 19. januára 2012, kedy Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd odvolací, uznesením sp. zn. 5 To 11/2011, podľa § 256 Tr. por. účinného do 1. januára 2006 odvolanie obvineného D. B. zamietol.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací rozhodol o podanom dovolaní manželky obvineného N. B. rozsudkom z 20. februára 2013, sp. zn. 1 Tdo V 8/2013 tak, že predmetné uznesenie odvolacieho súdu podľa § 382a, § 386 ods. 1, ods. 2 a § 388 ods. 1 Tr. por. zrušil, ako aj ďalšie rozhodnutia na zrušené uznesenie obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad a prikázal odvolaciemu súdu, aby vec v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol. Odvolací súd na verejnom zasadnutí konanom 11. apríla 2013, pod sp. zn. 5 To 5/2013 podľa § 256 Tr. por. účinného do 1. januára 2006 odvolanie obvineného D. B. zamietol.

Špecializovaný trestný súd predložil 8. júla 2013 Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky dovolanie, ktoré podal obvinený D. B., prostredníctvom obhajcu JUDr. M. M. 28. mája 2013 na Špecializovanom trestnom súde v Pezinku proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 11. apríla 2013, sp. zn. 5 To 5/2013. Podaným dovolaním sa domáhal,

aby Najvyšší súd Slovenskej republiky vyslovil porušenie zákona v jeho neprospech z dôvodu uvedeného v ustanovení § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por.

Obvinený vo svojom dovolaní uvádza, že rozhodnutie súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení skutku aj vtedy, ak z odôvodnenia písomného vyhotovenia rozsudku nemožno („napr. pre úplnú alebo čiastočnú absenciu právne významných skutkových zistení alebo pre vnútorné rozpory významných čiastkových skutkových zistení vo vzťahu k záveru o skutkovom stave) zistiť, na základe akého skutkového stavu súd vlastne pristúpil k aplikácii príslušnej právnej normy k právnemu posúdeniu veci. Chybné hmotnoprávne posúdenie skutku namietal z dôvodu, že zo skutkových zistení súdu v napadnutom rozhodnutí nevyplýva, že došlo z jeho strany k prisvojeniu si cudzej veci a z týchto zistení nevyplýva ani záver o jeho povinnosti disponovať s vecou určitým spôsobom. Zo žiadnych skutkových záverov nevyplýva, čo mu bolo zverené, resp. dané do dispozície a sukcesívne nie je ani čitateľný účel, s ktorým mal so zverenou vecou, resp. majetkovými hodnotami disponovať. Vyriešenie tejto otázky je z hľadiska právnej kvalifikácie podľa jeho názoru zásadné. Rozhodnutia totiž neuvádzajú žiadne skutkové okolnosti, z ktorých by bolo zrejmé, o aké zmluvné zastúpenie sa má jednáť, čo je jeho obsahom v rovine právnej a po stránke vecnej, z akého právneho titulu pochádza predmetné zmluvné zastúpenie, pričom odkaz na plnú moc od V. F. z 25. januára 2002 (ako na jednostranný právny úkon) nepostačuje. Pre spojenie skutkových záverov s právnymi úvahami mali sudy oboch stupňov urobiť konkrétny odkaz na výpočet povinností, ktoré pre neho mali vyplývať. Skutkové zistenia v napadnutých rozhodnutiach ďalej neumožňujú urobiť jednoznačne a bez akýchkoľvek pochybností právny záver o jeho úmysle, v zmysle ktorého by si chcel prisvojiť cudziu vec, ktorá mu bola zverená a sebe alebo inému obstarat' z veci trvalý prospech. Takže skutkové zistenia, v zmysle ktorých mal on konať prostredníctvom L. V. a P. G. (naopak preukázateľná je spojitost' osôb V., G. – prevod a výber peňazí a B. – vystavoval faktúru), sú v príkrom rozpore s právnymi závermi, ktoré napadol.

Ďalej poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v odvolacom konaní sp. zn. 2 Toš 6/2007, keď uviedol: „Pokiaľ by si špeciálny súd zodpovedne vyriešil otázku vlastníctva, mal dospieť k záveru, že spoločnosti BMG a H. vlastní C. a prostredníctvom nich obvinení B. a Ing. P., pričom títo nemôžu sami sebe spôsobiť škodu ani sa uviesť do omylu.“

Podľa jeho názoru, aj vo výroku o náhrade škody došlo k inému nesprávnemu hmotnoprávnemu posúdeniu v zmysle dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. V napadnutom rozhodnutí súd v súvislosti s osobami, ktoré mali participovať na trestnej činnosti uviedol, že na spáchaní trestného činu sa mali priamo či nepriamo podieľať tri osoby, teda aj P. G. (už nebohý) a Ľ. V.. Výrok o náhrade škody, v ktorom bol zaviazaný na náhradu škody údajne poškodenej spoločnosti XY, s.r.o., len on sám, tak okrem iného aj z tohto dôvodu neobstojí. Zdôraznil, že v súvislosti s rozhodovaním o náhrade škody nie je zo skutkových zistení preukázaný ani jeden zo základných hmotnoprávných predpokladov zodpovednosti za škodu, a to akú povinnosť mal svojim konaním porušiť a z čoho (zákona či zmluvy) mu táto povinnosť a v akom rozsahu vyplývala.

Na základe uvedeného navrhol, aby dovolací súd podľa § 386 ods. 1 Tr. por. vyslovil rozsudkom, že uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 11. apríla 2013, sp. zn. 5 To 5/2013, bol porušený zákon v ustanovení § 256 Tr. por. účinného do 1. januára 2006, § 248 ods. 1, ods. 5 Tr. zák., ako aj v konaní, ktoré mu predchádzalo, a to v jeho neprospech. Ďalej navrhol, aby dovolací súd podľa § 386 ods. 2 Tr. por. zrušil napadnuté uznesenie v spojení s rozsudkom Špecializovaného trestného súdu v Pezinku z 8. novembra 2010, sp. zn. PK I T 49/2010, vo výroku o vine a treste a vo výroku o náhrade škody; a aby podľa § 388 ods. 1, ods. 2 Tr. por. prikázal Špecializovanému trestnému súdu Pezinok, aby vec v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol v inom zložení senátu. Zároveň podľa § 380 ods. 4 Tr. por. navrhol, aby dovolací súd prerušil až do rozhodnutia dovolacieho súdu výkon rozhodnutia, proti ktorému bolo podané dovolanie.

V zmysle § 376 Tr. por. sa k obsahu uvedeného dovolania v časti týkajúcej sa náhrady škody vyjadril JUDr. Ing. V. N., správca konkurznej podstaty úpadcu, zastupujúci poškodenú stranu XY, s.r.o. v konkurze nasledovne:

Zo strany poškodeného boli splnené všetky podmienky uplatnenia nároku na náhradu škody v adhéznom konaní. V konaní bolo preukázané, že poškodenému XY, s. r. o. bola trestným činom spôsobená škoda, pričom medzi vznikom škody a spáchaným skutkom bola preukázaná príčinná súvislosť. V konaní bolo taktiež preukázané, že nárok na náhradu škody bol zo strany poškodeného uplatnený riadne a včas, s uvedením dôvodu a výšky nároku. S poukazom na uvedené navrhol, aby dovolací súd dovolanie obvineného podľa § 392 Tr. por. zamietol.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 377 Tr. por.) zistil, že dovolanie je prípustné (§ 368 ods. 1 a ods. 2 písm. h) Tr. por.), bolo podané oprávnenou osobou (§ 369 ods. 2 písm. b) Tr. por.), v zákonnej lehote a na mieste, kde možno tento mimoriadny opravný prostriedok podať (§ 370 ods. 1, ods. 3 Tr. por.), ale súčasne po preskúmaní veci zistil aj to, že podané dovolanie je potrebné odmietnuť na neverejnom zasadnutí, lebo je zrejmé, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 Tr. por. (§ 382 písm. c) Tr. por.).

Na vysvetlenie tohto záveru treba predovšetkým uviesť, že obsah konkrétne uplatnených námietok, tvrdení a právnych názorov, o ktoré sa v dovolaní opiera existencia určitého dovolacieho dôvodu, musí skutočne, t. j. vecne zodpovedať zákonnému vymedzeniu dovolacieho dôvodu uvedeného v § 371 Tr. por. Pokiaľ tomu tak nie je a podané dovolanie len formálne odkazuje na príslušné ustanovenie upravujúce dôvody dovolania, pritom ale v skutočnosti obsahuje argumenty stojace mimo uplatneného dovolacieho dôvodu, ide o dovolanie, ktoré je potrebné odmietnuť podľa § 382 písm. c) Tr. por.

Dovolanie má byť len skutočne výnimočným prielomom do inštitútu právoplatnosti, ktorý je dôležitou zárukou stability právnych vzťahov a právnej istoty. Preto možnosti podania dovolania, vrátane dovolacích dôvodov, musia byť nutne obmedzené, aby sa širokým uplatnením tohto mimoriadneho opravného prostriedku nezakladala ďalšia riadna opravná inštanca. **Dôvody dovolania sú** - v porovnaní s dôvodmi zakotvenými pre zrušenie rozsudku v odvolacom konaní - **podstatne užšie**.

Dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. pripúšťa iba právne námietky vo vzťahu ku skutkovému stavu zistenému súdmi nižších stupňov. Podstatou správnej právnej kvalifikácie je, že skutok ustálený súdmi v pôvodnom konaní (ktorého správnosť a úplnosť dovolací súd nemôže skúmať a meniť) bol subsumovaný (podradený) pod správnu skutkovú podstatu trestného činu uvedenú v osobitnej časti Trestného zákona. Len opačný prípad (nesprávna subsumpcia) odôvodňuje naplnenie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. **Správnosť a úplnosť zisteného skutkového stavu je teda dovolací súd povinný prezumovať**.

Z ustanovenia § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. vyplýva, že dovolací súd nepreskúmava skutkové zistenia, na ktorých je založené napadnuté rozhodnutie súdu, teda nepreskúmava ani neúplnosť skutkových zistení ani nesprávne hodnotenie dôkazov a podobne. Rozsah jeho prieskumnej povinnosti je vždy vymedzený len dovolacím dôvodom, pre ktorý je dovolanie podané. Prax Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ako súdu dovolacieho, dôsledne vychádza zo zásady, že trestné konanie je založené na princípe dvojinstančnosti. Dovolanie ani prostredníctvom tohto dovolacieho dôvodu nenahrádza riadne opravné prostriedky, ani iné mimoriadne opravné prostriedky, ktorých uplatnením možno riešiť niektoré nedostatky v skutkových zisteniach. Skutkový stav je v prípade rozhodovania o dovolaní hodnotený len z toho hľadiska, či skutok alebo iná okolnosť skutkovej povahy boli správne právne posúdené, teda či sú právne kvalifikované v súlade s príslušnými ustanoveniami hmotného práva.

Na podklade tohto dovolacieho dôvodu teda nie je možné posudzovať a hodnotiť správnosť a úplnosť skutkového stavu v zmysle § 2 ods. 5 Tr. por., ani preverovať úplnosť vykonaného dokazovania a správnosť hodnotenia jednotlivých dôkazov podľa § 2 ods. 6 Tr. por., pretože to sú otázky upravené normami procesného práva a nie hmotným právom. Tento záver zodpovedá skutočnosti, že dovolanie je mimoriadnym opravným prostriedkom a rozhoduje o ňom najvyšší súd, kde nemožno znovu vytvárať, či zásadne meniť skutkové zistenia. Právna úprava spôsobu rozhodovania najvyššieho súdu predpokladá, že v tomto konaní nebude dokazovanie vykonané vôbec alebo len celkom výnimočne v značne obmedzenom rozsahu a zamerané výlučne na to, aby mohlo byť rozhodnuté o dovolaní (§ 379 ods. 2 Tr. por.).

Rovnako tak námietky dovolateľa, že zo skutkových zistení v napadnutých rozhodnutiach nevyplýva jeho úmysel prisvojiť si cudziu vec, ktorá mu bola zverená a sebe alebo inému z nej obstaráť trvalý prospech, námietka týkajúca sa rozporov významných skutkových zistení vo vzťahu k záveru o skutkovom stave, sa zakladajú výhradne na skutkových zisteniach súdu vyplývajúcich z vykonaného dokazovania, čo v zmysle predmetného dovolacieho dôvodu nie je prípustné.

Dovolací súd považuje za potrebné v súvislosti s argumentáciou obvineného D. B. týkajúcej sa nedostatočného vysporiadania s jeho obhajobou a výpoveďou, uviesť, že súčasťou práva na spravodlivý proces je skutočne i právo obvineného na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo

relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany. Na druhej strane nie je možné uvedené právo vykladať tak, že zaručuje právo obvineného na také rozhodnutie súdu, ktoré zodpovedá jeho predstavám. Napokon aj Ústavný súd Slovenskej republiky vo viacerých svojich rozhodnutiach uvádza, že uvedené právo nespočíva v tom, že na každý argument sťažovateľa je súd povinný dať podrobnú odpoveď. Odpoveď treba dať iba na tie argumenty, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní, ktoré zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvostupňového rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní a rovnako tak preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované právo účastníka konania na spravodlivé súdne konanie. V tejto súvislosti dovolací súd poukazuje na to, že v dvojinštančnom súdnom konaní rozhodnutia súdu prvého a druhého stupňa tvoria jednotu, a preto je nadbytočné, aby odvolací súd opakoval vo svojom rozhodnutí správne a právne závery súdu prvého stupňa.

Ostatné dovolacie námietky obvineného, ako napr. absencia právneho titulu zmluvného zastúpenia V. F., z toho vyplývajúci záver o výpočte jeho povinností, otázku vlastníctva spoločnosti BMG a H. a chybný výrok o náhrade škody, sú len prenosom z jeho predchádzajúceho odvolania proti rozsudku špecializovaného trestného súdu, s ktorými sa vyporiadal už odvolací súd v napadnutom uznesení v celom potrebnom rozsahu; Najvyšší súd Slovenskej republiky ako dovolací preto len poukazuje na príslušnú časť odôvodnenia písomného vyhotovenia tohto rozhodnutia, ktorú si osvojuje (č. 1. 22-34 druhostup. rozh.).

Najvyšší súd aj v tejto súvislosti preskúmal napadnuté rozhodnutie, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo a dospel k záveru, že námietku uvedenú v dovolaní, že rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia, nie je možné akceptovať.

Z vyššie uvedeného rozboru vyplýva, že dovolanie obsahuje argumenty a subjektívne názory stojace mimo uplatnených dovolacích dôvodov, lebo dovolací súd po preskúmaní veci žiaden z týchto dovolacích dôvodov nezistil.

So zreteľom na to, že v posudzovanej veci neboli splnené podmienky dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por., dovolací súd musel dovolanie obvineného D. B. podľa § 382 písm. c) Tr. por. odmietnuť.

Poučenie: Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave, 10. decembra 2014

JUDr. Štefan Michálik, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia : Kristína Cíchová